

lægge Mærke til, at i alle Lande, hvor Sukkerroen er indført, har den bestandig arbejdet sig videre og videre frem. Jeg skal gjerne lade dette Spørgsmaal ligge, da jeg ikke er Landmand og ikke tør indlade mig derpaa, men jeg skal kun anføre den Kjendsgjerning, som Ingen kan nægte, at overalt, hvor Roedyrkingen er indført, har den udbredt sig videre og videre, hvad der synes at være en Borgen for, at den er god og gavnlig. Jeg troede ogsaa, at der ved dette Foretagende skulde ske et Skridt i Retning af at fremme og forbedre Arbeidernes Naar her i Landet, idet der som bekendt ikke alene udfordres en meget betydelig Arbeidskraft til selve Industrien, Sukkerkogningen, men, hvad der for mig er det Væsentligste, en endnu langt betydeligere Arbeidskraft til selve Roeskulturen, selve Dyrkingen af Roen, saa at jeg maatte tro, at Arbejdslønnen trindt omkring i Landet successive vilde blive forhøjet til Fordel ikke alene for Arbejdstagerne, men ogsaa for Arbejdsgiverne. Efter den Stilling, Regjeringen har indtaget til hele Sagen, tror jeg rigtig nok, at alle disse mine skjønne Forhaabninger ere saa godt som rygede i Lyset, og hvis dette Forslag bliver til Lov, tror jeg, at Sukkertilvirkningen af Roer her i Landet er aldeles ødelagt. Lovforslaget indeholder jo, som anført, to Ting, for det Første Afgiftbestemmelser, dernæst Kontrolbestemmelser. Hvad Afgiftbestemmelserne angaar, har den høitærede Minister anført — og det erkjender jeg naturligvis —, at Roesukkeret ikke er stillet uheldigere end Rørsukkeret (Finansministeren: Lidt heldigere). Lidt heldigere siger den ærede Minister, ja det kommer dog an paa, om det virkelig er saa; thi det Sukker, der bliver produceret af Roer, er neppe saa meget værdt som det andet Sukker, i alt Fald er der en Ting, der ikke kan bruges deraf, og det er Sirupsaffaldet, saa at Roesukkeret, naar man ser nøje til, endog maa siges at være stillet lidt uheldigere end Rørsukkeret. Det er i Øvrigt ikke min Afgt at gaa ind paa Detaillerne med Hensyn til dette Spørgsmaal, da jeg ikke har tilstrækkelig Kjendskab til dem, men jeg vilde kun anføre dette i Almindelighed. Hvad nu Afgiften angaar, er den jo bleven betragtet som en Afgift, som Fabrikkerne skulde betale; men, mine Herrer, jeg tror ikke, det er den rette Maade at se Sagen paa. Vi maa nemlig, tror jeg, undersøge, hvad det er, Staten fordrer af de Roer, som Landet dyrker. Hvorledes stiller Staten sig lige overfor denne Agerbrugsgjenstand i Sammenligning med de andre Agerbrugsgjen-

stande? Der foreligger en Beretning, som er afgiven ved et Fællesmøde af Bestyrelsen for de danske Sukkerfabriker: jeg veed ikke, om den er bleven omdelt her, men i alt Fald har den været saaledes tilgængelig, at mange af de ærede Herrer have set den. Side 5 er der opstillet en Beregning over, hvilken Værdi en Tønde Roer har, og hvorledes Selskabet kan betale den. Efter den Beregning, der er gjort, og som jeg har Grund til at tro er nøjagtig og rigtig, er man kommen til det Resultat, at 1 Centner eller $\frac{1}{2}$ Tønde Roer, naar den skal beskattes med fuld Told, saaledes som Roesukkeret nu beskattes, altsaa med den i Lovudkastet foreslaaede Sat, har en Værdi af 40 β , medens den, dersom man her var gaaet frem paa samme Maade som i andre Lande, hvor man har ladet Roedyrkingen udvikle sig, fjærend man kom til den store Afgift, og altsaa ikke har paalagt Roesukkeret nogen Told, vilde have haft en Værdi af 64 β . Det vil altsaa ses, mine Herrer, at Staten af hver Centner Roer, der vover paa Landmandens Mark, tager for at tillade, at der maa produceres Sukker deraf, 24 β , 5; den tager over en Trediedel af Værdien af, hvad man høster paa Marken. Nu vil man maasse sige, at det ikke er Producenterne, men derimod Aktieselskaberne eller Fabrikkerne, der kommer til at betale det (Stemmer: Ja). Væde Medlemmer sige ja, men er det virkelig saa, er det virkelig Aktieselskaberne, der komme til at betale det, er det ikke meget mere Producenterne? Jeg skal ikke opholde mig ved, at den høitærede Formand for Roesukkerselskabet, hvis Ord jeg tror, at de fleste ærede Medlemmer ville tage for gode — har han sagt en Ting, vil han ogsaa holde det — udtrykkelig i Mødet og altsaa officielt har udtalt, at enhver Formindsfelse i Statterne selvsølgelig vil komme Producenterne og ikke Selskabet til gode. Deri ligger, at, hvis man ikke havde paalagt nogen Told, vilde Selskabet have betalt Roerne med 64 St. pr. Centner i Stedet for, at det nu er nødt til at sætte Prisen ned til 40 St. Men, mine Herrer, selv om man ikke vilde tage Formandens Ord for gode, saa maa dog Klogskab, som vi jo Alle maa respektere, byde Selskabet at betale Roerne med deres virkelige Værdi; thi hvad den Slags Fabriker væsentlig mangle, navnlig naar de som nye skulle indføres i et Land, er Naaprodukter, og de Herrer ville dog Alle indromme mig, at dersom 1 Centner Roer kan betales med 4 Mk., saadæ man flere til at producere Roer, end naar de betales med 40 St. Landmanden, fastholder jeg, vil